

בש"פ 9156/16 - מדינת ישראל נגד עופר מלול

בבית המשפט העליון
בש"פ 9156/16

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: עופר מלול

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"ח בחשון התשע"ז (29.11.2016)

בשם המבקשת: עו"ד סיגל בלום

המשיב: בעצמו

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מעצרו של המשיב מכח סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: חוק המעצרים) לתקופה של תשעים ימים, שימנו החל מתאריך 09.12.2016, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח 18952-03-16 המתנהל בבית-המשפט השלום בבאר שבע, לפי המוקדם מביניהם.

להלן אביא את הנתונים הנדרשים להכרעה במכלול.

2. בתאריך 07.03.2016 הוגש לבית משפט השלום בבאר שבע כתב אישום נגד המשיב. בתאריך 17.03.2016 כתב האישום תוקן (להלן: כתב האישום המתוקן) כך שצורף אליו נאשם נוסף (להלן: הנאשם 2).

מהחלק הכללי של כתב האישום המתוקן עולה כי החל מחודש אוקטובר 2015 ועד חודש מרץ 2016 הפעילה המשטרה סוכן סמוי בעיר באר שבע (להלן: הסוכן), וזאת במטרה לנסות ולמגר את תופעת הסחר וההפצה של סמים באזור. כתב האישום המתוקן כולל שני אישומים, שיפורטו להלן:

(א) על פי הנטען באישום הראשון - בתאריך 07.01.2016 הסוכן התקשר למשיב לטלפון נייד מסוים וביקש "שתיים", כשהוא מתכוון לשתי מנות סם מסוכן מסוג הרואין (להלן: הסם), בעבור 200 ש"ח. על פי הנטען בגדר האישום הראשון, מיד בהמשך לשיחה זו - המשיב התקשר אל הסוכן מטלפון נייד אחר ואמר לו כי הוא נמצא בקופת חולים, וקבע, כך נטען, להיפגש עמו תוך עשר דקות במקום מסוים בעיר באר שבע (להלן: מקום העסקה). על פי הנטען, תוך כעשר דקות המשיב והסוכן נפגשו במקום העסקה. מעובדות האישום הראשון עולה כי לאחר חילופי דברים קצרים המשיב קיבל 200 ש"ח מהסוכן. עוד נטען כי המשיב אמר לסוכן שהוא יארוז את הסם בניילון, למקרה שייתקלו במשטרה. כן נטען, כי המשיב הוסיף ואמר לסוכן שהוא יביא לו: "שלוש של מאה, יפות!", כשהוא מתכוון לשלוש מנות סם. בשלב זה, כך נטען, המשיב הורה לסוכן להמתין ליד תחנת דלק והלך לפגוש את הנאשם 2 בביתו, שם, על פי הנטען, קיבל שלוש מנות של הסם, שאותם, כך נטען, הוא מסר לסוכן כשהם עטופים בניילון.

נוכח המעשים המפורטים באישום הראשון יוחסו למשיב העבירות הבאות: יצוא, יבוא, מסחר, הספקה סמים מסוכנים (כך בכתב האישום - ח"מ) - עבירה לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973 (להלן: הפקודה); קשירת קשר לעשות פשע (כך בכתב האישום - ח"מ) - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק).

(ב) על פי הנטען באישום השני - בתאריך 13.01.2016 הסוכן התקשר לטלפון נייד של המשיב וקבע להיפגש עמו תוך מספר דקות במקום העסקה. לפי הנטען, מיד בהמשך לכך הסוכן הגיע למקום העסקה שם פגש במשיב, וביקש ממנו "שלוש" (כך בכתב האישום - ח"מ). על פי הנטען, לאחר שיחה קצרה המשיב קיבל מהסוכן 300 ש"ח, והלך לפגוש את הנאשם 2 בביתו. לאחר מכן, כך נטען, המשיב שב ומסר לסוכן סם עטוף בניילון. על פי הנטען, הסוכן פתח את הניילון וראה כי המשיב הביא לו 3 מנות סם. לאחר מכן, כך נטען, הסוכן שאל את המשיב: "איך החומר? כמו פעם שעברה? כן, כפרה עופר?" והמשיב, לפי הנטען, השיבו: "בטח". בשלב זה, כך נטען, הסוכן הכניס את הסם לפיו והלך מן המקום.

נוכח המעשים המפורטים באישום השני יוחסו למשיב העבירות הבאות: יצוא, יבוא, מסחר, הספקה סמים מסוכנים (כך בכתב האישום - ח"מ) - עבירה לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודה; קשירת קשר לעשות פשע (כך בכתב האישום - ח"מ) - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום המבקשת הגישה בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. לבקשת בא-כוח המשיב, הדיון בבקשת המבקשת נדחה מספר פעמים, ומעצרו של המשיב הוארך מעת לעת. בתאריך 19.04.2016 התקיים דיון, בגדרו בא-כוחו של המשיב הודיע כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה, עמוד 2

אך טען לכרסום בהן עד כדי כך שלא ניתן לייחס למשיב את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. בתום הדיון בית משפט השלום הנכבד דחה את מועד ההחלטה לתאריך 20.04.2016 והאריך את מעצרו של המשיב עד למועד זה.

4. בתאריך 20.04.2016 נערך דיון, במסגרתו בית משפט השלום הנכבד קבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב. נוכח החלטה זו בא-כוחו של המשיב הודיע כי הוא מסכים לקיומה של עילת מעצר סטטוטורית, ובהעדר חלופת מעצר, הוא מסר כי המשיב מסכים גם להיעצר עד לתום ההליכים נגדו, אך זאת תוך שמירת הזכות להגיש בקשה לעיון חוזר בעניין זה, במידה והנסיבות תשתנינה, או שתימצא חלופה מתאימה.

נוכח הסכמה זו, בתום הדיון - בית משפט השלום הנכבד הורה על מעצרו של המשיב עד למתן פסק דין בעניינו.

5. בתאריך 17.08.2016 בא-כוח המשיב הגיש לבית משפט השלום הנכבד בקשה לעיון חוזר, בגדרה הוא ביקש שהמשיב ישוחרר לחלופת מעצר בבית אמו ובפיקוחה. בתאריך 12.09.2016 התקיים דיון בבקשה לעיון חוזר, בגדרו בית משפט השלום הנכבד שמע, בין היתר, את אמו של המשיב. בתום הדיון הודיע בית משפט השלום הנכבד כי הוא דוחה את הבקשה, וזאת, בין היתר, נוכח עברו הפלילי המכביד של המשיב ובשים לב להתרשמותו של בית משפט השלום הנכבד כי אמו של המשיב לא מתאימה לשמש עבורו כמפקחת.

6. בתאריך 14.09.2016 המבקש הגיש בעצמו ערר לבית המשפט המחוזי הנכבד על ההחלטה לעצרו. בתאריך 18.09.2016 התקיים דיון בערר, במסגרתו בית המשפט המחוזי הנכבד שמע, בין היתר, את אמו של המשיב. בתום הדיון בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את הערר תוך קביעה כי: "...הן מבחינת העושה, הן מבחינת המעשה והן מבחינת החלופה, לא ניתן להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר" (ראו: החלטה ב-עמ"ת 35552-09-16 מתאריך 18.09.2016).

7. בתאריך 18.09.2016 המבקש הגיש לבית משפט זה בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי הנכבד, ובתאריך 21.09.2016 בקשתו נדחתה, בהחלטת חברי, השופט מ' מזוז (ראו: בש"פ 7318/16).

8. בתאריך 27.11.2016, משלא נסתיים משפטו של המשיב במסגרת תשעת חודשי המעצר - המבקשת הגישה בקשה להאריך את מעצרו בתשעים ימים נוספים, היא הבקשה שלפני.

טרם שאציג את טיעוני הצדדים אסקור את התפתחות ההליכים.

השתלשלות ההליכים בתיק העיקרי והתפתחויות נוספות

9. בתאריך 16.03.2016 נקבע מועד לפגישת גישור בין הצדדים. משכשלו ניסיונות הצדדים להגיע להסדר טיעון, התקיים בתאריך 15.06.2016 דיון, בגדרו המשיב כפר במיוחס לו. שמיעת ההוכחות בתיק נקבעה לתאריך 28.09.2016, אך נוכח חילופי ייצוג מטעם המשיב - הדיון נדחה מספר פעמים.

10. בתאריך 10.10.2016 המשיב העלה טענת פסול ביחס למותב היושב בדיון, וזאת על רקע העובדה שהמשיב כבר נשפט בעבר אצל שופט המותב, ובתאריך 13.10.2016 בית המשפט השלום הנכבד דחה את בקשת הפסלות.

11. לאחר דחיה נוספת שניתנה לבקשת המשיב (על אף התנגדות המבקשת) - החלה בתאריך 02.11.2016 פרשת התביעה. במסגרת הדיון שהתקיים במועד זה בית המשפט השלום הנכבד שמע שישה עדי תביעה. דיון נוסף נערך בתאריך 17.11.2016, ובתומו בית המשפט קבע דיון המשך לתאריכים: 07.12.2016, ו-22.12.2016, לשם: "סיום פרשת התביעה, הגנה וסיכומים".

12. מרישומי הפרוטוקול של בית משפט השלום עולה כי ביני לביני - המשיב, שבדיונים האחרונים בחר שלא להיות מיוצג ביקש עתה ייצוג מהסנגוריה הציבורית, ולפיכך פרשת ההגנה נדחתה לתאריך 05.01.2017.

טענות הצדדים

13. המבקשת טוענת כי המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום מקימים לגביו חזקת מסוכנות. המבקשת טוענת עוד כי עברו הפלילי של המשיב כולל 37 הרשעות קודמות, וכי הרשעתו האחרונה, מתאריך 17.06.2015, גם היא כרוכה בעבירות סמים, ובגינה נגזר על המשיב, בין היתר, מאסר מותנה לתקופה של 12 חודשים שהוא חב הפעלה בתיק דנן. כל הנתונים הללו מעידים, לשיטתה, על המסוכנות הרבה העולה מן המשיב. לעניין העיכובים במשפט העיקרי - המבקשת טוענת כי למשיב תרומה מכרעת לשיהוי שנגרם, וזאת לנוכח הקשיים בייצוגו ובקשות הדחיה הרבות שהוגשו מטעמו טרם שניתן מענה לכתב האישום. המבקשת טוענת כי נוכח הנסיבות הנ"ל, ומכיוון שלא נמצאה חלופה היכולה לאיין את החשש מפני הישנות העבירות - יש להאריך את מעצרו של המשיב לתקופה המבוקשת בבקשה.

14. בדיון שהתקיים בפני בתאריך 29.11.2016, המשיב, שייצג את עצמו, טען שלא ביצע את עבירת הסחר המיוחסת לו, אלא צרך סמים לשימוש אישי, וזאת נוכח היותו, בלשונו, "נרקומן". המשיב טען עוד כי העדים העיקריים בתיק כבר מסרו את עדותם ולפיכך לא נובעת ממנו סכנה לשיבוש הליכי המשפט. נוכח האמור המשיב הביע התנגדות לבקשה להארכת מעצרו וטען כי יש לשחררו לחלופת מעצר בבית אמו.

דיון והכרעה

15. לאחר עיון בבקשה ושמיעת טיעוני הצדדים - הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל באופן חלקי. להלן אפרט בקצרה את נימוקי להחלטתי.

16. לפי הוראות סעיף 61 לחוק המעצרים, נאשם שהיה נתון במעצר במשך תשעה חודשים מבלי שמשפטו הוכרע - ישוחרר ככלל ממעצרו. מטרתה של הוראה זו היא לצמצם את הפגיעה בחירותו של הנאשם, לו עומדת חזקת החפות, ולתמרץ את סיום ההליך הפלילי במהירות האפשרית (ראו: בש"פ 7065/14 מדינת ישראל נ' אבו חאטר, פסקה 9 (29.10.2014); בש"פ 2304/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 17 (18.05.2016)). יחד עם זאת, ייתכנו מצבים שבאיזון בין השיקול בדבר חירותו האישית לבין השיקולים התומכים בהותרתו של נאשם במעצר - יגברו

האחרונים. במקרים אלו יוכל בית משפט זה להורות על הותרתו של הנאשם במעצר גם לאחר חלוף תשעה חודשים, וזאת מתוך סמכותו המעוגנת בסעיף 62 לחוק המעצרים. בגדר האיזון האמור בית המשפט יביא בחשבון, בין היתר, את השיקולים הבאים: קצב התנהלות המשפט והטעמים לו; חומרת העבירות המיוחסות לנאשם ונסיבותיהן; המסוכנות הנשקפת מהנאשם לציבור בכלל ולקורבנותיו בפרט והאפשרות להפיגה בחלופת מעצר, או במעצר בפיקוח אלקטרוני (ראו: בש"פ 6311/11 מדינת ישראל נ' אלקינייב (13.09.2011); בש"פ 8127/12 מדינת ישראל נ' פלוני (18.11.2012); בש"פ 8619/13 מדינת ישראל נ' פלוני (08.01.2014); בש"פ 5253/14 מדינת ישראל נ' פלוני (04.08.2014); בש"פ 1130/16 מדינת ישראל נ' חסארמה (25.02.2016)).

17. בענייננו, המעשים המיוחסים למשיב מקימים חזקת מסוכנות סטטוטורית, הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים. כמו כן, נסיבות העניין, ובכללן עברו הפלילי של המשיב, הכולל למעלה מ-30 הרשעות קודמות, אשר שבע מתוכן הן בגין עבירות הכרוכות בסמים - מלמדות על המסוכנות הנשקפת מהמשיב. אכן קצב התנהלותו של ההליך העיקרי בעניינו של המשיב לא היה נמרץ ביותר עד כה. עם זאת, ממה שמפורט לעיל עולה כי הגורם העיקרי לכך נעוץ דווקא בהתנהלותו של המשיב, ונראה כי ההליך מצוי עתה בשלבי סיום. לכל האמור יש להוסיף את העובדה שלא עלה בידיו של המשיב להציע חלופת מעצר, אשר יש בה כדי להפיג את מסוכנותו האמורה. במצב דברים זה נראה כי הכף נוטה לעבר השארתו של המשיב במעצר.

18. הנני סבור, לפיכך, כי יש מקום להורות על הארכת מעצרו של המשיב. עם זאת, נוכח השלב המתקדם בו מצוי ההליך - בקשת המדינה להארכת מעצרו של המשיב תתקבל באופן חלקי, כך שמעצרו של המשיב יוארך בשישים ימים בלבד.

19. נוכח האמור בפסקה 18 הנ"ל, מעצרו של המשיב מוארך בזאת בשישים ימים, שימנו החל מתאריך 09.12.2016, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח 18952-03-16 המתנהל בבית-המשפט השלום בבאר שבע, לפי המוקדם מביניהם.

ניתנה היום, ט"ו בכסלו התשע"ז (15.12.2016).

ש ו פ ט